

Arrest

nr. 236 019 van 26 mei 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESSENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 17 januari 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2018 werd ingediend door:

K., N. (N° R.N. 079032254983)

Geboren te Tbilisi op 01.08.1975

Nationaliteit: Georgië

Ook gekend als:

I., B.

Geboren op 22.03.1979

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.12.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan een maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier sedert november 2005 verblijft. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene vroeg in 2005 asiel aan in België. Deze werd echter heel snel geweigerd en hij diende het grondgebied te verlaten. Iets wat betrokkene aldus heeft nagelaten te doen en zich zo genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 19.12.2013 en op 22.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om zijn machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Georgië gelet op zijn medische situatie. Betrokkene zou lijden aan diabetes, depressie, hartlijden, ... en zou daarvoor een strikte behandeling nodig hebben. Een behandeling die niet gegarandeerd zou kunnen worden in Georgië. Er wordt hiervoor verwezen naar stuk 4 bij de aanvraag. Stuk 4 betreft de aanvraag art. 9ter d.d. 20.09.2010 en medische attesten d.d. 21.03.2013, d.d. 21.01.2014 en d.d. 30.01.2014. Deze medische attesten werden ook toegevoegd aan de aanvraag art. 9ter d.d. 18.02.2014 die op 27.03.2014 onontvankelijk werd verklaard, aan betrokkene betekend op 22.04.2014. Deze aangehaalde elementen kunnen aldus niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid daar deze reeds beoordeeld zijn in eerdere aanvragen 9ter. De Raad van State (RvS, 28.03.2017, nr. 237.806) heeft namelijk geoordeeld dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kunnen worden ingeroepen voor een aanvraag op grond van het meergenoemde artikel 9bis. Bovendien kunnen wij er niet zonder meer vanuit gaan dat de medische situatie op heden nog steeds dezelfde is. Zo is het toch opmerkelijk dat betrokkene geen enkel recent medisch attest kan voorleggen. Wij hebben op basis van het administratief dossier geen beeld over de huidige medische toestand van betrokkene. Het advies van de adviserende arts-geneesheer van Dienst Vreemdelingenzaken werd daarom ook niet gevraagd daar wij geen recente info hebben omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene. Het stuk dat betrokkene voorlegt onder stuk 29 zou moeten aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn gezondheidssituatie enkel zou vergeren. Echter, als wij dit stuk lezen dan wordt nergens gesteld dat zijn gezondheidssituatie zou verergeren. Er wordt gesteld dat ‘(...)hij(...) verschillende complicaties vertoont die waarschijnlijk zeer snel gaan verergeren wanneer hij niet goed onder controle

blijft (...). Betrokkene toont nergens aan dat hij deze controle niet zou kunnen genieten in het land waar hij zijn aanvraag dient in te dienen (infra). Noch wordt ergens in dit stuk vermeld dat betrokkene niet zou kunnen reizen om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Nergens wordt er gesteld dat betrokkene door zijn medische toestand niet zou kunnen reizen. Daarenboven merken wij ook nog op dat het attest onder stuk 29 dateert van 10.04.2017. Dit is allesbehalve een recent attest en we kunnen ons terug de vraag stellen of deze situatie nog steeds actueel is. Zelfs al werd onderhavige aanvraag art. 9bis al meer dan twee jaar geleden ingediend namelijk op 20.07.2018 dan nog is een attest d.d. 10.04.2017 weinig actueel te noemen. De aangehaalde medische elementen worden aldus niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid noch als een grond voor bescherming op grond van artikel 3 EVRM.

Volledigheidshalve merken wij nog op dat indien betrokkene een aanvraag voor lang verblijf wil indienen dan hoeft hij niet naar Georgië te reizen. Het Consulaat-Generaal van België in Istanboel is namelijk bevoegd is voor aanvragen visum lange termijn. Hiermee wordt de stelling dat hij niet kan terugkeren naar Georgië wegens zijn medische toestand volledig onderuit gehaald. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar het visa application center in Istanboel, Turkije.

Betrokkene haalt aan dat hij in Georgië niet meer over een sociaal netwerk zou beschikken. Dit element wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Daarenboven dient hij zich te richten tot het Consulaat-Generaal te Istanboel. De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier een woning huurt, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij steunverklaringen kan voorleggen van kennissen, dat hij een inburgeringscursus wenste te volgen maar niet werd toegelaten, dat hij over een diploma van dierenarts zou beschikken, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou willen, dat hij alhier een bankrekening heeft, dat hij alhier bij de dokter en tandarts gaat, dat hij verschillende vrienden heeft leren kennen, dat zij ook steunverklaringen voorleggen, dat de wijkagenten ook steunbrieven voorleggen en dat hij zich goed thuis voelt in België- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid en openbare orde en geen fraude zou hebben gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op.

Zo stelt zij dat om een ontvankelijk beroep in te dienen er duidelijkheid moet bestaan omtrent de identiteit van de verzoekende partij. Ze wijst er op dat het beroep de namen vermeldt en dat de geboortedatum verschilt van de geboortedatum die tegenover de asielinstanties werd gebruikt. Ze vervolgt dat zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing zou vernietigen, hij niet zou weten aan wie het voordeel wordt verleend.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd. Het beroep werd ingediend voor de heer K.N. (ook gekend als I.B) geboren op 1 augustus 1975. Bij het beroep wordt de bestreden beslissing gevoegd waarop eveneens vermeld staat K.N. geboren op 1.08.1975 (...) ook gekend als I.B. geboren op 22.03.1979. De bestreden beslissing vermeldt daarnaast ook nog eens duidelijk het referentienummer van de Dienst Vreemdelingenzaken (dit is slechts één referentienummer voor de twee identiteiten), zodat het duidelijk is over welke persoon het gaat.

De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel als volgt toe:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

(...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025; Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr. 84.658, 13.01.00; Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er vooreerst geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Georgië en de situatie van verzoeker;

Dat verzoeker inderdaad reeds 15 jaar in België verblijft, en alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Georgië dan ook onbestaande zijn geworden;

Dat er geen dichte familieleden van verzoeker meer in Georgië verblijven;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in het visa application center in Istanboel, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker bovendien ernstige medische problemen ondervindt, tengevolge waarvan dan ook aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend;

Dat verzoeker immers lijdt aan diabetes, depressie, hartlijden,..., tengevolge waarvan strikte behandeling werd opgestart en noodzakelijk is;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen inderdaad blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat hij onmogelijk kan reizen, en de noodzakelijke behandeling levenslang dient te worden gevolgd, welke niet kan worden aangeboden in het land van herkomst, noch in Istanboel;

Dat zelfs kortstondige terugkeer naar diens land van herkomst of Turkije nefast is, nu verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van diabetes, welke moeilijk onder controle kan worden gehouden, tengevolge waarvan strikte opvolging en indien nodig, bijsturing noodzakelijk is;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook moeilijk kan worden gevolgd in haar standpunt, waarbij deze in de bestreden beslissing insinueert alsof de ziekte van verzoeker niet langer meer actueel zou zijn?!

Dat het immers, ook voor niet artsen algemeen geweten is, dat diabetes een ongeneeslijke ziekte betreft, welke enkel degressief optreedt en derhalve niet op een miraculeuze te genezen valt!

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bijzonder flauw is;

Dat meer recente attesten inderdaad enkel de ziekte, welke alsnog verergerd is, blijvend staaft!

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker, ook indien hij slechts voor een korte periode België en het team aan artsen die hem alhier behandelen, zou verlaten, hij blijvend behandeling en medicatie behoeft en hij zonder het toedienen van deze medicatie, de dood zal vinden;

Dat het evenmin mogelijk is om lange afstanden te reizen, nu alsdan gevaar bestaat tot het vormen van trombosen, zoals blijkt uit de medische verslagen welke bij de aanvraag werden gevoegd:

Dr. GEUKENS, behandelende arts verklaarde inderdaad als volgt:

“Mijn patiënt I. B., wonende te (...), en geboren op 01-08-1975, komt regelmatig bij mij op consultatie.

Hij heeft:

- 1. Diabetes mellitus type 2*
- 2. Hypercholesterolemie*
- 3. Hart- en vaatziekten*
- 4. Geagiteerde depressie*

...

Hij heeft een ernstige vorm van diabetes die we moeilijk onder controle kunnen brengen. De situatie verslechterde in december 2013. Vanaf 2005 tot april 2011 werd pt behandeld met Metformine en Novonorm 2 mg/d. Vanaf toen werd een behandeling met insuline gestart. Het betreft een behandeling met Apidra en Lantus vanaf april 2011, tot onbepaalde tijd. Een aanpassing van de dosage van deze insuline gebeurt regelmatig, met de laatste aanpassing in december 2013. Patient kan moeilijk reizen of lange afstanden met de auto maken en hij kan niet met het vliegtuig reizen. Hier dreigt gevaar voor trombosen. Regelmatig medisch toezicht is hier noodzakelijk.”

Dat bovendien uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat verzoeker indien hij zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst, mogelijk de dood zal vinden, nu aldaar medische behandeling niet toegankelijk en beschikbaar is en hij zelfs als niet ‘fit to fly’ wordt bevonden, nu vliegtuigreis gevaar voor trombosen oplevert;

Dat inderdaad uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat verzoeker onmogelijk kan reizen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook moeilijk kan worden gevolgd in haar stelling als dat nergens zou worden vermeld dat verzoeker niet zou kunnen reizen;

Dat de medische attesten inderdaad duidelijk stellen dat lange afstand reizen een gevaar voor trombosen oplevert!!

Betekent dit dan ook niet dat reizen de medische toestand van verzoeker zwaar zou kunnen verergeren?

Dat de nodige behandeling verder in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Georgië, waar de noodzakelijke opvolging en behandeling niet kunnen uitgevoerd en het sociale zekerheidssysteem geen ondersteuning biedt ter financiering ervan;

Dat er in theorie gratis medische zorgen worden verleend, doch er in de praktijk onvoldoende fondsen beschikbaar zijn om gratis medische zorgen te verwezenlijken;

Dat daarnaast de ziekenhuizen verouderd zijn en er onvoldoende personeel ter beschikking is;

Dat de gezondheidszorg daarenboven corrupt is en dienen er vooreerst steekpenningen te worden betaald, alvorens er tot verzorging wordt overgegaan;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zelf zal dienen in te staan voor de financiering van de behandeling, welke zeer duur is, wat er onvermijdelijk toe leidt dat medische zorgen niet toegankelijk zijn voor verzoeker, nu verzoeker omwille van diens ziekte arbeidsongeschikt is;

Dat daarnaast enkel de moeder van verzoeker, welke oud en ziek is, in Georgië verblijft; Dat diens moeder dan ook vanzelfsprekend niet in staat is om verzoeker te onderhouden, wel integendeel!

Dat financiering van diens medicatie er in de praktijk op neerkomt dat verzoeker in Georgië maandelijks zo’n 2000 euro zou dienen neer te tellen, terwijl een gemiddeld inkomen slechts 100 euro bedraagt...

Dat terugkeer van verzoeker dan ook wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

Dat immers behandeling en opvolging in de praktijk niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoeker, adequate behandeling vereist;

Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, waarin overigens nog bijkomende medische onderzoeken gepland zijn, en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, dan ook niet aangewezen is;

Dat bij een terugkeer er derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoeker een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Georgië, noch in Istanboel;

Dat een terugkeer naar het land van herkomst de fysieke integriteit van verzoeker dan ook zwaar zou aantasten;

Dat verzoeker, gelet op de medische verslagen van de behandelende artsen, voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt in Georgië/Istanboel te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers meer dan 15 jaar in België verblijft!

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoek er immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België; De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;

Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Georgië, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij herhaalt in haar eerste en tweede middel in wezen de elementen die zij als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen in haar aanvraag, en stelt dat de gemachtigde volgens haar onterecht besloten heeft dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij betoogt dat de bestreden beslissing volgens haar nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. De verzoekende partij stelt dat zij reeds 15 jaar in België verblijft en alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, tot zover zelfs dat de banden met Georgië volgens haar dan ook onbestaande zijn geworden en er zich geen dichte familieleden meer in Georgië verblijven. Volgens de verzoekende partij is er voor haar bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om haar op te vangen. Om die reden is het volgens haar dan ook onmogelijk om een aanvraag in te dienen in het visa application center in Istanbul, wat volgens haar eveneens als buitengewone omstandigheid moet worden beschouwd. Verder stelt de verzoekende partij dat zij ernstige medische problemen ondervindt, ten gevolge waarvan dan ook een aanvraag tot regularisatie conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend. Zij stelt dat haar medische toestand van die aard is dat zij onmogelijk kan reizen en de noodzakelijke behandeling levenslang moet worden gevolgd. Dit kan volgens haar niet worden aangeboden in het land van herkomst, noch in Istanbul. Meer recente attesten staven volgens de verzoekende partij inderdaad enkel de ziekte, die nog verergerd is. Het is volgens haar verder onmogelijk om lange afstanden te reizen door het risico op trombose, zoals geattesteerd door dokter Geukens. Verder is een behandeling volgens de verzoekende partij niet beschikbaar of toegankelijk in Georgië.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde zich er toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en haar integratie onvoldoende heeft onderzocht. De bestreden beslissing staat volgens haar niet in evenredigheid met de nadelen die zij uit deze beslissing ondervindt.

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

“Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis, van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; Voorts kunnen de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen.

Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffend de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

- In haar aanvraag om machtiging tot verblijf zette de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden uiteen onder de hoofding ontvankelijkheid: Dat zij niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Georgië, gelet op haar medische situatie en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om terug te keren
- Dat zij niet terug kan keren omdat zij er al geruime tijd niet meer verblijft en haar band met België bijzonder groot geworden is. Hierbij stipt zij aan dat zij al sinds 2005 ononderbroken in België verblijft en al het nodige heeft gedaan om zich te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en dat het mensonwaardig is om haar gezien haar verregaande integratie uit te wijzen. Ze stipt verder aan dat ze in Georgië niet meer over een sociaal vangnet beschikt.

Wat betreft de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België en haar beweerde integratie bevat de bestreden beslissing duidelijke motieven. Zij luiden als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat hij alhier sedert november 2005 verblijft. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene vroeg in 2005 asiel aan in België. Deze werd echter heel snel geweigerd en hij diende het grondgebied te verlaten. Iets wat betrokkene aldus heeft nagelaten te doen en zich zo genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 19.12.2013 en op 22.04.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”, *“Betrokkene haalt aan dat hij in Georgië niet meer over een sociaal netwerk zou beschikken. Dit element wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Daarenboven dient hij zich te richten tot het Consulaat-Generaal te Istanboel. De overige elementen met betrekking tot de integratie (...) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De verzoekende partij betwist niet dat zij reeds sinds 2005 illegaal in België is, noch dat zij geen enkel gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar in het verleden werden afgegeven. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is zij zelf verantwoordelijk voor het feit dat zij al jaren illegaal in België verblijft. Hoe dan ook wijst de verwerende partij er op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze niet meer over een sociaal netwerk in Georgië beschikt en dat de elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij brengt inderdaad niet het minste begin van bewijs aan dat zij in Georgië niet meer over een sociaal vangnet zou beschikken. Los daarvan ziet de Raad niet hoe dit haar zou beletten om terug te keren naar Georgië om ginds een aanvraag in te dienen. Zij toont dit op geen enkele wijze aan. De verzoekende partij is een volwassen persoon en heeft 30 jaar in Georgië verbleven alvorens naar België te reizen waar zij toen ook niemand kende en geen banden had. Zoals hiervoor reeds werd gesteld zijn de lange duur van verblijf in België en de integratie in het Rijk, elementen die tot de grond van de zaak behoren. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij niet als een buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, waar de verzoekende partij enerzijds stelt dat zij in Georgië geen dichte familieleden meer heeft, zij anderzijds ook expliciet stelt dat haar moeder daar nog woont. Daarmee maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij in Georgië geen dichte familieleden meer zou hebben.

De verzoekende partij stelt dat zij een medische problematiek heeft die haar zou verhinderen te reizen en terug te keren naar Georgië of Turkije. Ook over deze aangehaalde medische problematiek bevat de bestreden beslissing duidelijke motieven, namelijk:

“Betrokkene haalt aan dat hij niet in de mogelijkheid verkeert om zijn machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Georgië gelet op zijn medische situatie. Betrokkene zou lijden aan diabetes, depressie, hartlijden, ... en zou daarvoor een strikte behandeling nodig hebben. Een behandeling die niet gegarandeerd zou kunnen worden in Georgië. Er wordt hiervoor verwezen naar stuk 4 bij de aanvraag. Stuk 4 betreft de aanvraag art. 9ter d.d. 20.09.2010 en medische attesten d.d. 21.03.2013, d.d. 21.01.2014 en d.d. 30.01.2014. Deze medische attesten werden ook toegevoegd aan de aanvraag art. 9ter d.d. 18.02.2014 die op 27.03.2014 onontvankelijk werd verklaard, aan betrokkene betekend op 22.04.2014. Deze aangehaalde elementen kunnen aldus niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid daar deze reeds beoordeeld zijn in eerdere aanvragen 9ter. De Raad van State (RvS, 28.03.2017, nr. 237.806) heeft namelijk geoordeeld dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kunnen worden ingeroepen voor een aanvraag op grond van het meergenoemde artikel 9bis. Bovendien kunnen wij er niet zonder meer vanuit gaan dat de medische situatie op heden nog steeds dezelfde is. Zo is het toch opmerkelijk dat betrokkene geen enkel recent medisch attest kan voorleggen. Wij hebben

op basis van het administratief dossier geen beeld over de huidige medische toestand van betrokkene. Het advies van de adviserende arts-geneesheer van Dienst Vreemdelingenzaken werd daarom ook niet gevraagd daar wij geen recente info hebben omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene. Het stuk dat betrokkene voorlegt onder stuk 29 zou moeten aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn gezondheidssituatie enkel zou vergeren. Echter, als wij dit stuk lezen dan wordt nergens gesteld dat zijn gezondheidssituatie zou verergeren. Er wordt gesteld dat '(...)hij(...) verschillende complicaties vertoont die waarschijnlijk zeer snel gaan verergeren wanneer hij niet goed onder controle blijft (...)'. Betrokkene toont nergens aan dat hij deze controle niet zou kunnen genieten in het land waar hij zijn aanvraag dient in te dienen (infra). Noch wordt ergens in dit stuk vermeld dat betrokkene niet zou kunnen reizen om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Nergens wordt er gesteld dat betrokkene door zijn medische toestand niet zou kunnen reizen. Daarenboven merken wij ook nog op dat het attest onder stuk 29 dateert van 10.04.2017. Dit is allesbehalve een recent attest en we kunnen ons terug de vraag stellen of deze situatie nog steeds actueel is. Zelfs al werd onderhavige aanvraag art. 9bis al meer dan twee jaar geleden ingediend namelijk op 20.07.2018 dan nog is een attest d.d. 10.04.2017 weinig actueel te noemen. De aangehaalde medische elementen worden aldus niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid noch als een grond voor bescherming op grond van artikel 3 EVRM.

Volledigheidshalve merken wij nog op dat indien betrokkene een aanvraag voor lang verblijf wil indienen dan hoeft hij niet naar Georgië te reizen. Het Consulaat-Generaal van België in Istanboel is namelijk bevoegd is voor aanvragen visum lange termijn. Hiermee wordt de stelling dat hij niet kan terugkeren naar Georgië wegens zijn medische toestand volledig onderuit gehaald. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij zich niet zou kunnen begeven naar het visa application center in Istanboel, Turkije."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift toegeeft dat zij in het verleden reeds een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij betwist echter niet dat deze aanvraag op 27 maart 2014 onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij tegen deze beslissing tot onontvankelijkheid een beroep tot nietigverklaring instelde bij de Raad. Uit de attesten die de verzoekende partij vermeldt voor wat betreft haar medische aandoening, blijkt inderdaad, zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing, dat deze eveneens werden voorgelegd in de procedure 9ter. Deze stukken werden dus in het verleden reeds beoordeeld, waarna de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij onontvankelijk werd bevonden en de verzoekende partij hiertegen geen beroep instelde bij de Raad. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang meer bij het argument dat volgens haar uit deze attesten wel degelijk zou blijken dat zij niet kan reizen of dat de noodzakelijke medische behandeling in Georgië niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Bovendien bevat de bestreden beslissing concrete motieven over het attest (stuk 29) dat dateert van 10 april 2017 en dat het attest is dat werd opgesteld door dokter J. Geukens, namelijk: *"stuk 29 zou moeten aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn gezondheidssituatie enkel zou vergeren. Echter, als wij dit stuk lezen dan wordt nergens gesteld dat zijn gezondheidssituatie zou verergeren. Er wordt gesteld dat '(...)hij(...) verschillende complicaties vertoont die waarschijnlijk zeer snel gaan verergeren wanneer hij niet goed onder controle blijft (...)'. Betrokkene toont nergens aan dat hij deze controle niet zou kunnen genieten in het land waar hij zijn aanvraag dient in te dienen (infra). Noch wordt ergens in dit stuk vermeld dat betrokkene niet zou kunnen reizen om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Nergens wordt er gesteld dat betrokkene door zijn medische toestand niet zou kunnen reizen. Daarenboven merken wij ook nog op dat het attest onder stuk 29 dateert van 10.04.2017. Dit is allesbehalve een recent attest en we kunnen ons terug de vraag stellen of deze situatie nog steeds actueel is. Zelfs al werd onderhavige aanvraag art. 9bis al meer dan twee jaar geleden ingediend namelijk op 20.07.2018 dan nog is een attest d.d. 10.04.2017 weinig actueel te noemen."* Deze vaststellingen van de verwerende partij blijken ook uit de lezing van het attest van dokter J. Geukens van 10 april 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt. Waar de verzoekende partij het verder zou hebben over andere 'recente attesten' waaruit zou blijken dat haar aandoening nog verergerd is, maakt zij niet aannemelijk over welke attesten het dan wel zou gaan. Tenslotte maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat een attest van 10 april 2017 (stuk 29) niet actueel kan genoemd worden en alleen al om die reden de beweringen van de verzoekende partij niet kan staven.

De overige motieven van de bestreden beslissing betwist de verzoekende partij niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU